Р Е Ш Е Н И Е
№ 3488

гр. София, 23.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова
ЧЛЕНОВЕ: Славина Владова
Юлия Тодорова

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **2764** по описа за **2014** година докладвано от съдия Славина Владова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1 от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място] срещу съдебно решение от 18.12.2013г. по нахд № 11838/2013г., постановено от СРС, НК, 99 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление № 22 - 2205763 от 07.05.2013г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 300 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 415в ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл. 138 ал. 1 от КТ на [фирма] със седалище [населено място].

В жалбата си касаторът твърди, че решението е незаконосъобразно и постановено в нарушение на закон. Твърди, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати твърдяните от СРС нарушения административно производствените правила. Твърди, че в оспореното НП е описано само едно нарушение, за което законосъобразно е наложена съответната санкция. Твърди освен това, че по делото безспорно е доказано вмененото на наказаното лице нарушение, а именно, че в трудовия договор на работника Б., нает на непълен работен ден, не е включено разпределение на работното време, което пък е задължение на работодателя по силата на чл. 138 ал. 1 от КТ. Посочва и че разпоредбата на чл. 138а от КТ, на която се е позовал СРС, е неотносима

в случая, тъй като касае специфични хипотези. Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се потвърждава НП.
Ответникът по касация [фирма], редовно призован, представлява се от управителя си и изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че е доволен от оспореното решение и иска то да остане в сила.
Представителят на СГП прокурор Ютеров изразява становище, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена с произтичащите от това правни последици.
След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.
Разгледана по същество жалбата е неоснователна, по изложените по – долу съображения.
За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство, е доказано по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, че по отношение на работника Б., назначен на непълно работно време при наказаното лице, в трудовия договор не е описано разпределение на работното време. Приел е обаче, че нормата на чл. 138 ал. 1 от КТ не съдържа едностранно задължение за работодателя да включи в трудовия договор разпределение на работното време. Приел е, че доколкото трудовият договор е двустранен, то включването на такава клауза не може да стане по едностранната воля на работодателя. Приел е и че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като в тях са описани две нарушения – невключването на разпределение на работното време в трудовия договор, както и невключване на разпределение на работното време в правилника за вътрешния ред. За така описаните в НП две нарушения е наложено едно наказание, като в тази връзка СРС е приел, че е нарушено правото на наказаното лице да разбере за точно кое от описаните нарушения е санкциониран. За да постанови оспореното решение СРС е събрал и обсъдил всички относими и събрани по делото доказателства – писмени и гласни.
Настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, по част от изложените в него аргументи.
Законосъобразно и в съответствие със закона СРС е приел, че съобразно посочената като нарушена разпоредба, а именно чл. 138 ал. 1 от КТ, не може да бъде вменено едностранно само на работодателя да впише в трудовия договор разпределението на работното време. Съгласно чл. 138 ал. 1 изр. Второ от КТ „Страните по трудовия договор могат да уговарят работа за част от законоустановеното работно време (непълно работно време). В тези случаи те определят продължителността и разпределението на работното време“. Видно от цитираното – чл. 138 ал. 1 изр. Второ от КТ, страните по договора – работник и работодател съвместно определят разпределението на работното време. Да се вмени в задължение това само на работодателя, както е направил административния орган, би означавало да се наруши принципа на равнопоставеност на страните по трудовия договор. Поради изложеното настоящият състав намира, че е законосъобразен извода на СРС, че по отношение на работодателя не съществува едностранно задължение за включване на разпределение на работното време, поради и което не може да му бъде наложена санкция за това. Като е направил това, административният орган е приложил неправилно закона,

поради и което оспореното НП, е незаконосъобразно на това основание, както правилно е приел СРС.
На второ място настоящият състав намира, че действително както е приел СРС в НП са описани две нарушения, а именно невключване на разпределение на работното време в трудовия договор на Б., както и невключване на разпределение на работното време в Правилника за вътрешния ред. Настоящият състав намира обаче, че не е налице посоченото от СРС съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като нарушена е посочена разпоредбата само на чл. 138 ал. 1 от КТ, от което пък за наказаното лице е станало ясно, че е наказано само за невключване на разпределението на работното време в трудовия договор. Въпреки това поради изложеното по – горе относно неправилното приложение на материалния закон, настоящият състав намира, че оспореното съдебно решение е правилно и законосъобразно.
Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебно решение от 18.12.2013г. по нахд № 11838/2013г., постановено от СРС, НК, 9 състав, за законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.
Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 18.12.2013г. по нахд № 11838/2013г., постановено от СРС, НК, 99 състав, с което е отменено изцяло наказателно постановление № 22 - 2205763 от 07.05.2013г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 300 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 415в ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл. 138 ал. 1 от КТ на [фирма] със седалище [населено място].

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: